

ἄνθρωπος. Ἀχαλίνωτη γυναῖκα. Ἀχαλίνωτο παιδί. Συνών. ἄχαλινάρωτος 1. β) Μεταφ. ἀθυρόστομος, αὐθάδης, ἀναιδής Κάρπ.: Ἀσ-σίπωτο κι ἄχαλίνωτο θελυκόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄχαλινάρωτος 2. γ) Φιλόνικος Κάλυμν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαλίνωτη κυρά με τὰ ροῦχά της τὰ βάλ-
λει Κάλυμν. 2) Ἀφίμωτος Κάρπ.: Παροιμ. Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴν προατὶνα τρώει (ἐπὶ λαιμάργων). Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴ μάνα του κατελεῖ (συνών. τῇ προηγούμενῃ). 3) Ἐπά-
ρατος Κάρπ.: Σορτισμένες νὰ εἰσαστῇ, γιέ μου, τσαὶ ἄ-
χαλίνωτες! 4) Οὐδ. ἄχαλίνωτο οὐς., ποντικὸς Ἄνδρ. Συνών. κουφό (ἰδ. κουφός).

ἄχαλο τό, Κέρκ.—Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 47.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., λεπτὰ τετριμμένα ἄχυρα ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Στενάζει

τ' ἄλωνι ἀπὸ τὸ δάρισμα καὶ τ' ἄχαλα τὰ κούφια
μὲ τοῦ ζεφύρου τοῖς πνοῆς πετεινῶναι 'ς τὸν ἄερα
Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

ἀχαλύβωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλυβωτός < χα-
λυβώνω.

Ἐπὶ σιδήρου, ὁ μὴ βεβαμμένος, ὁ μαλακός.

ἀχάλωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλωτός < *χα-
λώνω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐς. χαλί.

Ὁ μὴ στρωμένος μὲ τάπητα.

ἀχαματιά ἡ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄχαμα < *ἄχα δηλοῦντος τὸν ἤχον
τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀναπνοή: Παίρνου ἀχαματιά (ἀναπνέω). Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀχαματίζω Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀχαματιά.

Λέγω τι χαμηλοφώνως ὥς ἀναπνοήν, συνεκδ. δὲ λέγω
ὀλίγα μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ὑπονοηθοῦν περισσό-
τερα: Λίγο μοῦ τὸ ἀχαμάτισε, δὲ μοῦ τελείωσε τὴν ὁμιλία.

ἀχαμήλωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχαμήλουτους πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχαμπήλωτος ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαμηλωτός < χα-
μηλώνω.

1) Ὁ μὴ χαμηλωθεὶς, ὁ μὴ καταβιβασθεὶς χαμηλά, ὁ
κρατούμενος ὑψηλὰ πολλαχ.: Κουρτῖνα ἀχαμήλωτη. Φωνὴ
ἀχαμήλωτη. Βλέμμα ἀχαμήλωτο. Ἄφησε τὴ λάμπα ἀχαμή-
λωτη κ' ἔκαιγε ὅλη τὴ νύχτα. Συνών. ἀκατέβαστος 1.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ χαμηλώσῃ
πολλαχ.: Κλῶνος ἀχαμήλωτος. Κλαδί ἀχαμήλωτο.

ἀχαμνά ἐπίρρ. χαμνά Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ.
Θράκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχαμνά
πολλαχ. ἄχαμνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός.

1) Χαύνως, χαλαρῶς πολλαχ.: Τὸ ἔδεσα ἀχαμνά καὶ
λύθηκε. Συνών. ἀναχλά 3. β) Ἀδυνάτως Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Εἶναι ἀχαμνά ὁ δεῖνα (ἀδύνατος,
καταβεβλημένος) Λακων. Ἀχαμνά πάει (ζῇ πενιχρῶς)
Κρήτ. 2) Κακῶς, ὄχι καλῶς πολλαχ.: Ἀχαμνά θὰ κά-
μῃς νὰ τὸ πάρης Εὐβ. (Κύμ.) Ἀχαμνά ἔκαμς νὰ φύγῃς Μα-
κεδ. (Καστορ.) Δὲν ἔκαμς ἀχαμνά Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐπαν-
τρεύτη ἀχαμνά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀχαμνά τὸν φέρκα,
μὰ κι αὐτὸς ἀχαμνά μίλ'σε Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀχαμνά περῶ

κ' ἤθελε νὰ μὴν εἶ' γαὶ φχαριστημένη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐ-
λουν τὸν κιρὸ χαμνά, τώρα χιρότιρα Μακεδ. || Φρ. Καλά,
ἀχαμνά (καλῶς, κακῶς) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Βασιλικά τὰ μάτια σου, βασιλικά κοιτάξεις,

ἔνα τὸ κάμνεις ἀχαμνά ποῦ δὲ μοῦ κουβεντιάζεις

Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημα 3. 3) Κατὰ τρόπον
δυσάρεστον ἔνεκα ἀδιαθεσίας, λύπης κττ. πολλαχ.: Τοῦ
ῥθε ἀχαμνά κι ἄρχισε νὰ δακρύζῃ Θεσσ. κ.ά. || Φρ. Μῶρ-
χετε ἀχαμνά (ἔχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, πρὸς λιποθυμίαν)
Ἡπ. Θάσ. Τὸν γίν'κι ἡ τοῦν ἔπισι ἀχαμνά (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Μακεδ. (Μελέν.) Μ' ἔγινε χαμνά (ἀδιαθέτησα,
ἡσθένησα) Φιλιππούπ. Μῶρχιτι ἀχαμνά μέσα μ' (εἶμαι ἀδιά-
θετος) Αἰτωλ. Εἶναι ἀχαμνά (εἶναι εἰς ἐπικίνδυνον κατά-
στασιν) Πελοπν. (Βυτίν.) || Παροιμ. Εἴχαμι τὴ γραϊὰ χαμνά,
φάσκιοι κι οὐ γέροντας (κοντὰ εἰς τὸ ἔνα κακὸν μᾶς ἦλθε
καὶ ἄλλο) Μακεδ. Πβ. ἀφύσι κα 3. 4) Βαρέως, ἐπι-
κινδύνως Ἡπ. (Χιμάρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Χαλ-
κιδ.): Χτύπησε ἀχαμνά Σαρεκκλ. Τὸν ἔδειρε ἀχαμνά Χιμάρ.
Ἀχαμνά τὸν πέτυχε μὲ τὸ λιθάρι αὐτόθ.

ἀχαμνάδα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀδυναμία σωματικὴ σύνθηθ.: Ἀπὸ τὴν ἀχαμνάδα
δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. Συνών. ἀχάμνια 1.

2) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τι σφικτόν, ἀλλ' ἀραιὸν τὴν σύστα-
σιν, χαλαρότης, ἐπὶ γῆς Κρήτ. (Σητ.): Πολλὴ ἀχαμνάδα
ἔχει τὸ χωράφι καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ πάῃ κάτω τὸ χειμῶνα
(θὰ πάῃ κάτω—θὰ παρασυρθῇ).

ἀχαμναδύνατος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἀδύνατος.

Ἀσθενικός, ἀδυνάτου κράσεως: Δὲ δαχύνει ὅ,τι νὰ δοῦ
κάμωμε, ἔτσα ἔναι ἀχαμναδύνατο. Συνών. ἀδύναμος,
ἀδύνατος 1, ἀχαμνερός, ἀχαμνός.

ἀχαμνάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Πληθ. ἀχαμνάκια, μικροὶ ὄρχεις, ἐπὶ παιδίου.

***ἀχαμνάψητος** ἐπίθ. χαμνανήψητος Ρόδ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἄψητος.

Ὁ κάπως ἄψητος, ὁ ἀνεπαρκῶς ἐψηθεὶς: Χαμνανή-
ψητο εἶν' τὸ κριάς.

ἀχαμνένω, χαμνένω Πόντ. (Οἶν.) χαμνύνω Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχαμνένω πολλαχ. ἀχα-
μνένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ.
(Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀχαμνύνω
Ἡπ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀχαμνύνου Θράκ. (Αἰν.)
ἀχαμνένω Πελοπν. (Κόρινθ.) ἀχαμνένου Στερελλ. (Ναύ-
πακτ.) Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἀχαμνός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνομαι πολλαχ.
καὶ Τσακων.: Ἀχάμννε ἀπὸ τὴ νηστεία—ἀπ' τὴν ἀρρώστια
πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω. Καὶ μετβ.
καθιστῶ ἀδύνατον, ἰσχνόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Οἶν.)—Λεξ.
Δημητρ.: Μ' ἀχάμννι ἡ ἀρρώστια Ζαγόρ. Συνών. ἀδυ-
ναμώνω, ἀδυνατίζω. Πβ. ἀποχαμνένω 2. 2) Χειροτερεύω,
ἐπὶ ἀσθενῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 3) Χα-
λαρώνω, ξεσφίγγω Θράκ. (Αἰν.) 4) Καθιστῶ τι ὑδαρὲς
Κρήτ. (Σητ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ.ά.: Πολλὰ τὴν ἐχάμννες τὴ
ζύμη Σητ. Χάμννον τὸ ζουμάρ' Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι
ὑδαρὲς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.)
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Βάνεις πολὺ νερό 'ς τὴ ζύμη καὶ

